

THÁI THUỢNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 97

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore

Thời gian: 13/09/1999

Việt dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lư

Chư vị đồng học, chào mọi người! Mời xem đoạn thứ 40 của Cảm Ứng Thiên, đoạn này chỉ có hai câu:

Âm tặc lương thiện, ám vũ quân thân.

陰賊良善。暗侮君親。

Lén hại người lương thiện, ngầm khinh lãnh đạo và cha mẹ.

Đây đều là nói đại ác nghiêm trọng. “Âm tặc” chính là âm mưu hãm hại, gọi là “mũi tên bắn lén, rất khó đề phòng”, bí mật mưu hại người khác, tổn hại người khác, người khác vẫn không biết bạn tổn hại họ, là thuộc về tội này. Giữ tâm này là rất tàn nhẫn, rất thâm độc, đối phó với người thông thường đã là tội lỗi nghiêm trọng rồi, nếu như đối với người thiện, tội lỗi đó càng lớn hơn. Trong tội ngũ nghịch, giết cha, giết mẹ là chắc chắn đọa địa ngục A-tỳ, cha mẹ có ân dưỡng dục đối với con cái, bạn không thể báo đáp cha mẹ, hiếu dưỡng cha mẹ, bạn còn muốn hãm hại cha mẹ, đây là đại nghịch bất đạo, tội ác cực nặng. Thế nhưng Phật cũng nói, giết A-la-hán, làm thân Phật chảy máu, phá hòa hợp tăng, những tội này cũng đều giống như giết cha giết mẹ; thậm chí còn nặng hơn tội giết cha giết mẹ. Đây là đạo lý gì? Chúng ta phải hiểu được.

Phật Bồ-tát, A-la-hán, tăng đoàn là người thiện của thế gian, hành vi tạo tác của họ ở trong xã hội là sự nghiệp từ thiện bậc nhất của thế gian. Loại sự nghiệp từ thiện này lớn hơn rất nhiều so với cứu tế bản khổ thông thường, thù thắng hơn nhiều. Hành vi tạo tác của họ là giúp đỡ tất cả chúng sanh phá mê khai ngộ, là giáo hóa chúng sanh đoạn ác tu thiện, hơn nữa làm ra tám gương tốt đẹp cho xã hội, trong xã hội có những người này tồn tại là phước báo của tất cả đại chúng, là ngưỡng vọng của tất cả đại chúng, chỗ nương tựa của tất cả đại chúng. Cho nên nếu như âm mưu hãm hại những người thiện này thì quả báo đều ở địa ngục A-tỳ, tội còn nặng hơn so với giết cha mẹ, thời gian đọa vào địa ngục cũng phải dài hơn, chúng ta phải tường tận đạo lý này. Kết tội này không phải kết tội với những người thiện đó, mà là kết tội với hết thảy chúng sanh, phải xem mặt

ảnh hưởng của người thiện này bao lớn, thời gian ảnh hưởng bao lâu. Nếu mặt ảnh hưởng của họ càng lớn, thời gian ảnh hưởng càng lâu, bạn âm mưu hãm hại họ thì tội của bạn càng nặng.

Tại vì sao có thể khởi lên loại ác niệm tổn hại người thiện này? Chúng ta nghĩ cái nhân tố thứ nhất chính là sân giận đồ kỵ, tâm lượng quá nhỏ hẹp, không thể dung nạp sở trường của người, không thể dung nạp việc tốt của người, cho nên mới tạo tác tội nghiệp như vậy, lại không biết quả báo quá nặng, quá khổ, quá đáng sợ! Nếu như ý niệm của bạn có thể chuyển đổi trở lại, không những không đồ kỵ, hơn nữa còn hoan hỷ tán thán, toàn tâm toàn lực hiệp trợ họ, thành tựu việc tốt của người, vậy công đức phước báo của bạn cũng lớn như người thiện này vậy. Hạnh thiện của họ làm sao thành tựu? Nhất định nhờ vào đại chúng đồng tâm hiệp lực thành tựu. Huống hồ ở trong kinh, Phật đã đem những đạo lý căn bản này nói ra cho chúng ta. Tạo quả báo thiện ác lớn hay nhỏ đều tùy theo tâm niệm, tâm lượng lớn thì được phước lớn, tâm lượng nhỏ thì được phước nhỏ, cũng đồng tạo ra một việc thiện, nhưng được phước, quả báo không như nhau. Cho nên, chư Phật Bồ-tát dù tạo phước cực nhỏ, quả báo cũng đều là khắp hư không pháp giới. Vì sao vậy? Vì tâm lượng lớn. Người thế gian tạo phước có lớn bao nhiêu đi nữa, thế nhưng quả báo có được lại không lớn, do nguyên nhân gì? Tâm lượng quá nhỏ, tâm lượng nhỏ hẹp chướng ngại phước báo của bạn, bạn tu phước luôn không thể nào vượt hơn tâm lượng của bạn. Chư Phật Bồ-tát “tâm bao thái hư, lượng chu sa giới”, cho nên các ngài trồng thiện nhỏ mà được vô lượng phước, đạo lý này chúng ta phải hiểu. Nếu như đem tâm lượng của chính mình mở rộng thì niệm ác sẽ không còn nữa; niệm ác mà còn không sanh thì làm gì có hành vi ác? Đây là điều chúng ta phải hiểu.

Câu tiếp theo là “*ám vũ quân thân*”. Vũ là khinh thường, cũng là trong âm thầm, cũng chính là nói người ta không thấy được, không hề nghe được, chính mình đang khinh nhờn quân thân, quân là tôn trưởng của chúng ta, không nhất định là đế vương. Ở trong xã hội, người hiện nay gọi là người lãnh đạo và người bị lãnh đạo, chúng ta đứng ở địa vị bị lãnh đạo, đối với người lãnh đạo chúng ta, người này chính là quân, thông thường gọi là cấp trên. Bạn làm việc ở trong một công ty xí nghiệp, ông chủ của bạn, giám đốc của bạn, chủ tịch công ty của bạn chính là quân. Người đi học thì rõ lý, biết được phải tôn kính, làm sao có thể khinh nhờn hủy báng? Cho dù những cấp trên này làm việc không hợp lý, cách làm không như ý nhưng cũng phải tôn kính. Vì sao vậy? Có nhiều cách làm của họ chúng ta không hiểu rõ, cái mà họ suy nghĩ là toàn diện, cái mà họ quan tâm

đến là lợi ích của tổng thể. Chúng ta là viên chức nhỏ, cái mà chúng ta xem thấy là lợi ích cục bộ, không thấy được toàn diện, lợi ích của tổng thể, có lúc cần phải hy sinh cục bộ để đạt được hoàn chỉnh. Cho nên sự cân nhắc của họ, cách làm của họ, kế hoạch của họ chắc chắn là có đạo lý, chúng ta làm sao có thể bàn luận, làm sao có thể lén lút lừa dối họ?

Đối với cấp trên, đối với lãnh đạo không được có loại tâm trạng hành vi này, đối với người thân của chính mình cũng không được như vậy. Chữ thân ở chỗ này nói chính là cha mẹ và bề trên, người xưa nói “*ân quân thân đồng trời đất*”. Lời nói này rất có đạo lý, chúng ta làm việc, chúng ta giữ tâm, không dám để quân thân biết, đây chính là “ám vũ” mà chỗ này nói, chính là lừa dối. Chúng ta xem vào thời xưa, quân tử đi học, Bồ-tát học Phật, tâm địa thản nhiên, không có việc gì mà không dám nói với người, bạn nói xem, tâm địa người này tự tại biết bao, quang minh lỗi lạc biết bao! Đâu có việc gì không dám nói với người khác? Không thể nói với tôn trưởng của mình, không thể nói với cha mẹ của mình thì chính là bạn lừa dối tôn trưởng, lừa dối cha mẹ, bạn chính là đại ác. Ác như vậy mà bạn cũng dám làm, bạn còn có việc xấu nào mà không dám làm? Cho nên, Thái Thượng ở chỗ này nêu ra mấy thí dụ quan trọng nói về tạo đại ác. Chúng ta cung kính cúng dường cha mẹ, cha mẹ tuổi đã cao, thể lực yếu, phải thường xuyên quan tâm chăm sóc. Nếu như chúng ta không dùng hết lòng chân thành của mình, hoặc là biểu hiện bên ngoài là thuận theo mà trong lòng âm thầm chống trái, đây cũng là ám vũ thân nhân.

Những sự việc này của xã hội ngày nay, chúng ta tai nghe mắt thấy thật quá nhiều, cho nên xã hội không an định, thiên hạ đại loạn, buổi tối không dám ra khỏi cửa. Chúng ta nghĩ xem vào thời xưa, chính trị trong sạch, phong tục thuần hậu, đêm không đóng cửa; không cần nói ban ngày, buổi tối cửa lớn mở toang ra cũng không có người xấu đến nhiễu loạn, người người đều giữ lễ, người người đều tuân thủ pháp luật. Họ trải qua là ngày tháng như thế nào? Còn chúng ta ngày nay trải qua ngày tháng như thế nào? Ngày nay, chúng ta bất luận là gia đình giàu có hay gia đình nghèo khó, nơi ở đều đề phòng nghiêm mật, chỉ sợ kẻ trộm thừa cơ đột nhập, cửa sổ còn phải thêm khung sắt. Ngày trước khung sắt là dùng trong nhà tù. Hiện nay, chúng ta xem thấy chỗ ở của mỗi nhà giống như là nhà tù, tất cả đều bị giam ở trong lồng sắt, bạn nói xem đáng thương biết bao! Đây là văn hóa gì? Là văn minh gì? Chúng ta tai nghe mắt thấy, làm sao mà không đau lòng? Truy cứu căn nguyên của nó, vì sao mà tạo thành? Lỗi do không đọc sách thánh hiền, chưa có nhận qua giáo dục luân lý, giáo dục đạo đức, cho nên mới có hiện

tượng này. Người giác ngộ, người sáng suốt cũng sinh sống trong xã hội này, cần phải có sự đề phòng này hay không? Không cần! Nếu có người đến nhiều loạn, đến làm hại thì sao? Cũng không cần phải đề phòng. Vì sao vậy? Người rõ lý biết “một miếng ăn, một hớp nước, không gì không định trước”. Họ có oán với bạn, có thù với bạn, cho dù bạn đề phòng thì họ vẫn là đến xâm phạm, đến báo thù bạn; bạn không oán không thù với họ, dù không phòng ngừa, cũng không có người đến xâm phạm bạn.

Nhà Phật có một câu chuyện, vào thời Tùy Đường, hòa thượng Đỗ Thuận của tông Hoa Nghiêm, đây là tổ sư đời thứ nhất của tông Hoa Nghiêm, ở nơi đồng trống dựng một cái chòi tranh để tu hành, mà khu vực ngài ở, vùng đó có rất nhiều kẻ trộm. Có một tín đồ cúng dường lão hòa thượng một đôi giày mới, làm cho lão hòa thượng đôi giày, khi đến thì thấy lão hòa thượng đang ngồi ở nơi đó nhập định, cũng không dám kinh động đến ngài, bèn đem đôi giày treo ở ngoài cửa. Qua một năm sau, người đó lại có cơ hội đi qua nơi này, lại đến bái lão hòa thượng, xem thấy đôi giày vẫn treo ở ngoài cửa. Người đó bước vào bái lão hòa thượng và nói: “Lão hòa thượng, con cúng dường ngài một đôi giày treo ở ngoài cửa, ngài có thấy hay không?” “Ta thấy rồi.” “Vậy sao ngài vẫn treo ở nơi đó? Nơi này nhiều kẻ trộm như vậy, không có người nào lấy hay sao?” Lão hòa thượng nói: “Ta đời trước không thiếu nợ họ, đồ của ta để ở ngay trước mặt họ, họ cũng sẽ không động tâm.”

Đời trước thiếu nợ họ, đời trước thiếu nợ họ thì bạn giấu ở chỗ nào cũng sẽ bị người ta tìm được, cũng sẽ bị người ta lấy đi. Đây là nói rõ “một miếng ăn, một hớp nước, không gì không định trước”. Đã là tiền định thì bạn phòng họ làm gì? Họ muốn lấy đi, tốt lắm! Vậy là đã trả nợ, hết nợ, một bút xóa hết. Không cần phải đề phòng, đời trước không có cái nợ này, họ sẽ không khởi tâm động niệm, thiếu tiền phải trả tiền, thiếu mạng phải trả mạng. Phật nói rất hay, thế pháp, lục đạo luân hồi là để làm gì? Chẳng qua là hoàn trả nghiệp báo mà thôi, chúng ta đến thế gian này không có việc gì khác, chính là báo ân, báo oán, đòi nợ, trả nợ, chính là làm việc này mà đến. Giác ngộ rồi, ân phải báo, nợ phải trả, oán thì bỏ đi; người khác thiếu ta thì không cần nữa, một bút xóa hết, bạn liền được đại tự tại, đời sau không làm sự việc này nữa. Cho nên, người giác ngộ ở thế gian này chỉ có báo ân, chỉ có trả nợ, chính là làm hai sự việc này. Người mê hoặc thì làm bốn sự việc, vậy thì vĩnh viễn làm không xong, không hề kết thúc.

Chú giải phía sau có mấy câu nói: “*Bất trung bất hiếu, hại giáo phản đạo.*” Giáo hóa của thánh hiền, cổ đức có thí dụ: “Con mắt của trời người, đèn sáng

trong đêm tối.” Bạn muốn chướng ngại, tội lỗi này lớn. Bạn hại một người thiện, nhất là hãm hại một người làm công tác giáo dục xã hội, người giáo hóa hết thầy chúng sanh, tội lỗi không kết tội ở người bị hại, mà là kết tội với hết thầy chúng sanh được tiếp nhận giáo dục trong toàn xã hội. Bạn đã đoạn mất đi pháp thân huệ mạng của hết thầy chúng sanh, đoạn mất cơ duyên học Phật của hết thầy chúng sanh, tội này nặng, tội này nặng hơn so với giết người. Trong kinh Phát Khởi Bồ-tát Thù Thắng Chí Nhạo, vừa mở đầu, đoạn thứ nhất các bạn xem thấy có hai vị pháp sư giảng kinh thuyết pháp, giáo hóa rất nhiều chúng sanh. Có mấy người xem thấy vị pháp sư này dường như là đạt được danh văn lợi dưỡng, trong lòng họ khó chịu, đố kỵ, chướng ngại, nghĩ hết cách để phá hoại pháp sư, khiến cho người học tập với pháp sư sanh ra hiểu lầm, mất lòng tin đối với pháp sư, cơ hội tiếp nhận giáo học của Phật pháp hoàn toàn bị mất đi, đã phá hoại, tội lỗi đọa địa ngục A-tỳ. Đọa lạc địa ngục bao nhiêu năm? Các bạn xem trong kinh, 18 triệu năm, đây là nói theo thời gian của nhân gian chúng ta, họ ở trong địa ngục cảm thấy thời gian là vô lượng kiếp. Địa ngục và nhân gian có chênh lệch thời gian khác nhau. Một niệm ác tạo thành sai lầm lớn, đoạn pháp thân huệ mạng của tất cả chúng sanh, cái ác này có nguy không? Hai pháp sư này, thật ra mà nói, với họ không có ảnh hưởng gì lớn, người bị hại là vô lượng chúng sanh; tuy bạn hại hai người, thế nhưng liên lụy vô lượng chúng sanh, bởi không thể được lợi ích của Phật pháp.

Chúng ta đã đọc qua trong lễ xưa, ta có thù giết cha với người này, mối thù không đội trời chung, thế nhưng hiện tại người này đang làm quan, ta có được báo thù hay không? Không thể báo thù! Làm quan là gì? Là vì nhân dân phục vụ, vì nhân dân tạo phước. Hiện tại họ là làm việc tốt, làm việc tốt cho xã hội đại chúng, tuy là ta có thù nhưng ta không thể báo. Họ làm việc tốt, không những ta không thể báo thù, mà ta còn phải giúp đỡ họ, thành tựu việc thiện của họ, đây là người đọc sách rõ lý. Đến lúc nào mới báo thù? Đợi họ mãn nhiệm, họ không còn làm công việc này nữa, lúc này mới báo thù. Họ đang làm lợi ích chúng sanh, khi còn làm công việc này thì ta không những không thể báo thù, mà còn phải giúp đỡ họ làm việc tốt. Người hiểu rõ lý, ân oán phân minh, rõ ràng tường tận, hiện tại họ đang làm những việc thật sự vì xã hội, thật sự vì chúng sanh, vậy chúng ta toàn tâm toàn lực giúp đỡ họ, thành tựu công đức của họ; còn tư thù cá nhân thì đợi họ không còn làm công việc này nữa, ta lại đến báo thù, bạn giết họ, hại họ, lúc này thì được. Cho nên, con người không thể không đọc sách, không thể không rõ lý, không thể chướng ngại phước thiện của xã hội đại chúng, không thể phá

hoại hạnh phúc của xã hội đại chúng. Ngày nay có mấy người hiểu được đạo lý này? Tại vì sao không hiểu? Lỗi do không đọc sách thánh hiền. Tôi nghe nói, ngay cả quỷ thần của núi Thiên Mục đều yêu cầu thời gian nghe kinh nhiều hơn một chút, người không bằng quỷ thần, quỷ thần có tâm hiếu học, có nguyện vọng nghe pháp, việc này đáng để chúng ta suy nghĩ, đáng để chúng ta phản tỉnh. Tốt rồi, hôm nay thời gian đã hết, chúng ta học đến đây.